

Người Cười

Quý Thể

Tạo có điều khổ tâm riêng, không thể thổ lộ cùng ai. Chỉ còn hai ngày nữa là hết mười lăm ngày phép, anh phải lên đường mà tình trạng giữa anh và cô vợ mới cưới vẫn chưa có gì thay đổi. Tạo tính nếu trong hai ngày nữa không giải quyết được, chuyến này anh sẽ đi luôn, không quay về cái nơi ghi dấu thất vọng ê chề, xúc phạm nặng nề tới danh dự người đàn ông, thẳng chồng như anh. Làm sao lại có chuyện mười ba ngày sau lễ cưới, cô dâu vẫn còn là người trinh bạch. Nếu có người hỏi, làm sao giải thích hiện tượng kỳ dị này cho mọi người hiểu đây?

Tạo tuổi Thân, Liên tuổi Tý. Thầy Sáu Sự ở xóm Gò, người chuyên cúng sao giải hạn, coi ngày cưới hỏi, chôn cất, nói:

- Thân, Tý, Thìn tam hợp, được cả hào con lẫn hào của.

Vợ chồng thật xứng đôi vừa lứa. Đẹp để trẻ trung, thế mà ngay buổi đầu đã trác trở. Trước khi gặp gỡ, thời gian tìm hiểu Tạo có nghe phong thanh rằng, Liên cũng có bạn trai tên là Mỹ nào đó. Tạo âm thầm mở cuộc điều tra, kết quả chẳng đáng lo ngại về tiết hạnh người con gái anh tính lấy làm vợ, đây chỉ là cuộc tình tuổi học trò, tình mong manh. Chính anh lại phải tự ra sức bênh vực cho Liên. Tạo nghĩ, mình mới tuổi này đã chán vạn cuộc tình, ai lại lên án người khác chỉ vì cuộc tình lãng mạn thời học trò.

Đám cưới Tạo Liên, lớn thuộc loại nhất nhì ở cái xã này. Có cả xe du lịch kết hoa rước dâu. Có con búp bê tóc vàng cột ngòi trên đầu xe, một đám cưới nửa quê nửa dinh. Khách khứa hai họ, người khăn đen áo dài guốc mộc, kẻ vét tông cà vạt, giày cựa. Cô dâu xoa rêu voan trắng, chú rể sơ mi trắng cụt tay, quần bộ đội, cà vạt to bản, ngấn ngấn, chân dép lốp. Cô dâu từ sáng sớm đã lên chợ huyện trang điểm. Cô nương ngừng ngồi yên để cho mấy người thợ nhà quê tha hồ trở tãi. Nhìn vào gương nàng thấy dần dần hiện ra một cô gái lộng lẫy giống như mấy cô đi thi hoa hậu, nào đâu cô Liên bán giá sống cho mấy chị mua về đúc bánh xèo ở chợ Đầu Cầu. Lúc trở về Liên nhờ thằng Thi lấy xe đạp chở. Ngồi sau xe Liên mắc cỡ, lấy nón lá che mặt và che cho gió khỏi làm hư mái tóc xịt keo chải cao trông như đội trên đầu một quả thơm long phụng.

Mười giờ tối, người khách cuối cùng về. Cả nhà xúm vào dọn dẹp, mười một giờ mới xong. Mười hai giờ anh chị động phòng. Đêm thanh vắng đến nỗi ở nhà trên tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ vọng xuống nhà dưới nghe rõ mồn một. Tuy rằng mọi người trong nhà tránh cho tân lan tân giai nhân không phải làm việc gì nặng nhọc, song suốt ngày đi lại tiếp khách, chào hỏi, mời rượu, cũng làm cho hai người mỗi như đôi chân. Tạo khép cửa phòng ngủ, vặn nhỏ ngọn đèn, leo lên giường. Tim anh háo hức rộn ràng. Liên leo lên giường từ trước, nàng nằm sát bên trong, chừa phía ngoài cho chồng. Liên nhìn trần, mắt mở thao láo, không hiểu trong mái tóc chải cao xịt keo ấy nghĩ ngợi những gì? Nét mặt nàng bình thản, bình thản hơn anh Tạo rất nhiều. Tạo xoay người, dịu dàng ôm người Liên. Bỗng nhiên như chạm phải điện, nàng co rúm người lại rồi bật lên tiếng cười. Trong đêm thanh vắng, tiếng cười nghe rất rõ. Liên cố nín cười, vừa thờ vừa nói: "Nhột quá!" Tạo hốt hoảng bùm miệng nàng, thì thầm bên tai nàng:

- Đừng cười, đừng nói to, bên ngoài họ nghe được, cười chết!

Liên cầm tay Tạo hất mạnh ra, nói:

- Buông ra! Nhột lắm!

Tạo thì thầm:

- Ô hay, đã làm gì đâu mà kêu nhột?

Mặt Liên đỏ rần rần, tiếng cười cứ chực vỡ tung, nàng nín thở, cắn răng, chờ cho hơi thở lại bình thường mới dám nói:

- Nhưng mà không chịu được. Nhột lắm!

Tạo bối rối, không biết phải làm gì. Song vốn tính lạc quan. Anh cũng tìm ra được cái điểm tích cực của hiện tượng lạ này. Tạo nghe mấy nơi lớn tuổi, kinh nghiệm chuyện đời nhiều nói: "*Mấy cô gái còn trinh, da thịt rất nhạy, chịu nhột không nổi. Chỉ có hạng gái từng trải chuyện đời mới chai lì ...*" Như thế nhột là tốt. Tạo rất mừng, anh chắc Liên là cô gái trinh nguyên, số phận ưu ái trao cho chàng. Tạo thì thầm:

- Cả nhà chưa ai ngủ, cười cũng được, nhưng cười nho nhỏ thôi.

- Nhưng sao cái tay anh nhột thế?

- Thôi để làm lại nhé?

- Ừ, được nhưng phải hết sức từ từ.

Lần này còn tệ hại hơn. Tay anh chưa chạm người Liên, cô gái đã co rúm lại như con cuốn chiếu. Rồi thì một tràng cười xô tới. Nàng cố giữ nhưng nó vẫn vỡ ra. Bà mẹ Tạo nằm ở nhà ngang tường thẳng Lộc với thẳng Thọ chưa ngủ còn giỡn, bà la:

- Lộc, Thọ, thôi khuya lắm rồi để cho cả nhà ngủ. Làm việc, lễ lạc cả ngày mệt mỏi lắm rồi. Ngủ lấy sức mai còn khiêng bàn ghế đi trả.

Thực ra hai thẳng bé này ngủ hồi chín giờ rồi. Tạo nói nhỏ nhỏ bên tai Liên:

- Đó, nghe chưa? Nín đi, ngủ đi đừng cười nữa" Liên:

- Có ai muốn đâu, chiu không nổi mới cười chớ. Thôi anh ôm gối xuống đất nằm ngủ đi.

Tạo nghĩ cũng chỉ còn cách đó. Chàng lấy cái gối thêu đôi chim loan phụng với hàng chữ "đẹp duyên giai ngẫu, sắc cầm hòa hợp" với cái mền bông, trải nằm cạnh giường. Một cái giường gỗ đóng theo kiểu giường Hồng Kông mà hồi chiều thầy Sáu đã nhắm hướng. Cái giường này cũng đã được ông giáo Thụ có mười một người con, trai có gái có, tới kê gối trải chiếu để lấy cái hên đông con. Anh không rõ trong việc kê giường trải chiếu có điều gì sai trái hay không mà ngay đêm đầu chàng không được nằm cạnh vợ phải ôm mền xuống đất. Đã nằm đất anh còn nghe tiếng cười rúc rích hồi lâu chưa trở lại bình thường. Tạo nghĩ, thôi cố ngủ, mai sẽ có cách khác. Mấy con muỗi đói lao tới vo ve bên tai làm anh phải tự tát mình mấy cái đau điếng. Anh trùm mền, được một lúc nóng quá lại phải tung ra, muỗi đói kéo tới. Gần sáng thì anh chớp mắt được một lúc thì gà gáy. Ôi cái đêm thiêng liêng ngà ngọc mà văn thơ thường nói tới với anh cơ khổ thế này sao?

Đêm sau và những đêm sau nữa vẫn diễn ra tương tự như thế. Hễ Tạo chạm tay vào người là cô ta cười rũ rượi. Càng cố nén, tiếng cười lại bùng nổ to hơn. Mặt mày nàng đỏ bừng, tóc tai rũ rượi, cười đến trào nước mắt. Có lúc nàng úp mặt xuống gối cười thật chặt thế mà tiếng cười vẫn rầm rứt lọt ra ngoài. Tạo thấy thương vợ mà cũng tội nghiệp cho mình. Trước khi lấy vợ anh đã đọc bao nhiêu là sách thuộc loại "người con trai lấy vợ nên biết", "người con gái lấy chồng nên biết", sách dạy cách chần gối... Anh trang bị cho mình một lô kiến thức phòng the, thế mà giờ đây không thể đem mở kiến thức ấy ra áp dụng, tức thật! Trong tình cảnh ấy cũng chỉ còn cách ôm gối xuống nằm đất! Và anh đã nghĩ ra giải pháp, chỉ sợ là sợ người khác nghe tiếng cười, vậy thì không ở nhà, đem nhau đến chỗ khác. Một nơi thi vị, không có người.

Chiều hôm đó anh rủ vợ lên đồi. Nơi đây vắng vẻ phong cảnh hữu tình, mặc cho nàng cười. Anh trải tấm vải nhựa lên bãi cỏ dưới gốc cây râm mát. Liên nằm trong bóng mát, hoa nắng đọng trên áo nàng, trông rất đẹp, rất gợi tình. Nơi đây thật là khung cảnh lý tưởng cho cuộc tình điền dã. Khi Tạo ôm. Liên rú lên, nàng cười và lăn lộn trên cỏ. Giữa chốn hoang vu tha hồ cho nàng cười. Tiếng cười dồn dập khiến nàng ngộp thở, trào nước mắt song lần này anh quyết tâm thực hiện cho được cái quyền làm chồng. Anh ôm chặt lấy và hôn nàng. Không lẽ làm thành một cuộc cưỡng dâm? Anh hoảng hồn buông Liên ra ngồi ngay lên, mở mắt tròn vo kinh ngạc:

- Sao môi em mặn chát như thế?

- Mấy bà mẹ vườn bầy em, mỗi khi gần chồng ngậm muối thì không đậu thai. Chúng mình còn trẻ, nhà chưa có, sự nghiệp còn chơi vơi, có con sớm khổ lắm.

Cái cười quái gở và mấy hạt muối làm cho Tạo lạnh toát. Ngọn lửa rạo rực trong người chàng tắt ngấm. Anh cụt hứng, đứng lên đưa Liên về.

Mười lăm ngày phép trôi qua nhạt nhẽo như thế. Ngày anh lên đường, nàng tiễn chồng ra xe dặn đi dặn lại, anh phải về sớm. Ngồi trên xe Tạo nghĩ mãi về người con gái lạ lùng. Có ai trên đời này bạc phúc như mình chăng? Nỗi khổ này biết tâm sự cùng ai? Tuy lúc lên đường anh có thề với lòng mình rằng sẽ đi luôn song mới có mấy ngày anh đã nhớ Liên vô cùng. Trong năm đó anh kiếm cớ về phép ba đợt, mỗi đợt một tuần, song tình thế vẫn không có gì thay đổi, vẫn những tràng cười quái gở và những hạt muối. Tạo đi không, về không, thế mà nơi cơ quan mấy con mẹ lấm lét xì xào chỉ chỗ. Tạo chán quá, hết cả kiên nhẫn. Tết năm đó anh không về nhà.

Nửa năm sau mấy người đi buôn thuốc tây ở Saigon về nói anh Tạo có vợ mới. Tin ấy làm cho cả nhà Tạo hoang mang lo lắng, cha mẹ Liên lo buồn, chỉ có Liên là đứng đưng, không buồn, không vui. Cha Tạo rất giận thẳng con bắt hiểu được tin dữ tức tốc lên đường, hỏi cho ra lẽ. Gặp Tạo, chưa nói năng gì ông nổi nóng liền nện cho anh một cái tát tai như trời giáng. Ông mắng:

- Con Liên được người được nét, lâu nay làm dâu chăm chỉ việc nhà, kính trên, nhường dưới, hòa thuận với anh em. Nó có lỗi gì mà mày rầy nó?

Tạo ngồi yên, một lúc sau nói:

- Việc của con với Liên khó nói lắm. Liên không có lỗi gì cả, song chúng con không thể sống với nhau. Chắc không có duyên có nợ...

Cha Tạo hỏi:

- Hay mày biết nó không còn "tân"?

Tạo nghĩ, đã làm gì được đâu mà biết tân với không tân? Anh cãi:

- Không phải, không phải chuyện đó.

Cha Tạo:

- Bây giờ tao phải nói làm sao với con Liên? Tao với má mày chắc phải chấp tay xin lỗi nó quá.

Tạo nói:

- Bố mẹ thay con về nói với Liên rằng nàng nên đi lấy chồng khác, đừng chờ nữa, xin Liên tha thứ cho con.

Mẹ Tạo:

- Tao với cha mày làm sao ăn nói với bên nhà gái? Họ là người đàng hoàng, có vai vế trong xã hội, con họ chẳng có lỗi gì mà bỏ ngang, họ kiện cho mà chết!

Tạo:

- Bố mẹ mua chai rượu qua nhà Liên tạ tội, nói tội lỗi là của con, con cúi đầu chịu mọi sự trừng phạt.

Cha mẹ Tạo thở dài ngao ngán, hai ông bà trở về Nha Trang làm đúng theo lời Tạo. Liên đứng rình bên trong nghe và xem hoạt cảnh tạ tội, bầm bụng nín cười. Khách đi về rồi Liên thưa với cha mẹ:

- Ông rể quý cha mẹ ép con, ông lấy vợ khác rồi. Giờ đây tới phiên con chọn chồng cho con.

Nửa năm sau Liên thành hôn với anh Mỹ, bạn thuở còn đi học cấp hai. Đêm tân hôn, chẳng nghe tiếng cười, chỉ có tiếng khóc rầm rứt. Liên:

- Em chờ đợi giây phút này suốt mấy năm...

Mỹ nói:

- Còn anh thì yêu em và đau đớn biết chừng nào... Ngày Tạo cưới em anh lang thang dọc bờ sông Cái, anh muốn cột hòn đá nhảy xuống chết cho rồi.

Liên thủ thủ bên tai chồng:

- Anh thấy em có tài không? Em vẫn giữ đúng lời hứa với anh lúc chúng ta trốn ra sau vườn chuối, chỗ gần cái mả vô tâm sự. Em nói dù có lấy ai thì lấy, có động phòng thì động. Cái phần trong trắng, quý giá nhất của người con gái em vẫn giành cho anh.

Mỹ:

- Lúc đó anh tưởng em hứa bừa. Anh không tin cho nên anh muốn "thưởng thức" trước. Ai ngờ, giờ đây anh biết em vẫn còn trinh bạch. Anh phục em sát đất.

Liên thổ thổ:

- Em về làm dâu nhà người cả năm mà vẫn "Gìn vàng giữ ngọc" còn nguyên chưa sút mẻ gì cả, mà không làm mất lòng ai. Cha mẹ chàng Tạo khấn gó qua nhà em xin lỗi thấy bất thương. Chữ hiếu, chữ tình trọn vẹn đôi đường...

Mỹ phân vân hỏi:

- Em làm cách gì mà tài tình thế? Hay thằng cha Tạo thuộc hạng hoạn quan, thái giám?

- Không, đừng xem thường anh ta. Đó đích thị là một đấng trượng phu và hẳn ta rất "sung"!

- Vậy sao còn nguyên?

Liên cười, cô gái tuổi Tý cười rúc rích như chuột:

- Chỉ nhờ cái nét cười với mấy hạt muối ...

Mỹ sung sướng quá ôm ghì lấy nàng và vì yêu mến quá chàng không dừng lại được hôn nàng. Chàng giật mình:

- Sao miệng em ngọt thế?

- Mấy bà mụ vườn bầy khi gần chồng, ngậm mấy miếng đường để dễ đậu thai.

Mỹ siết lấy nàng. Và cũng vì trong cơn điên dại yêu dấu, chàng dụi cái đầu tóc bù xù cứng như rễ tre vào ngực, cổ, nách, người con gái, anh chỉ sợ nàng nhạt, anh hỏi:

- Em có nhạt không?

- Không!!!

Quý Thê